

SOTURI- KISSAT

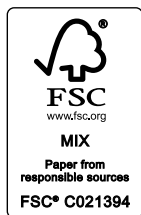
MYRSKYN AIKA

KLAANIEN SYNTY

2

ERIN HUNTER

WSOY

Englanninkielinen alkuteos

WARRIORS, DAWN OF THE CLANS #2: THUNDER RISING

Originally published by HarperCollins Children's Books under the title

WARRIORS, DAWN OF THE CLANS #2: THUNDER RISING

Text copyright © Working Partners Limited 2013

Series created by Working Partners Limited

Cover illustrations copyright © Owen Richardson 2016

Map art © Dave Stevenson 2015

Used by permission of HarperCollins Publishers

Taitto: Sisko Honkala

Kannen Soturikissat-logo: Mikko Valtavaara

Suomenkielinen laitos © Nana Sironen ja WSOY 2023

Werner Söderström Osakeyhtiö

Suomennos ilmestynyt aiemmin Art Housen kustantamana 2019

ISBN 978-951-0-49661-9

Painettu EU:ssa

Erityiskiitokset Cherith Baldrylle

KUKA KUKIN ON

KIRKKAAN TAIVAAN LEIRI

- Päällikkö **KIRKAS TAIVAS** – vaaleanharmaa kolli, jolla on siniset silmät
- PUTOAVA HÖYHEN** – nuori valkoinen naaras
- KUUN VARJO** – musta kolli
- LEHTI** – mustavalkoinen kolli
- TERÄLEHTI** – pieni keltainen raidallinen naaras, jolla on vihreät silmät
- VIKKELÄ VESI** – harmaavalkoinen naaras
- KUURA** – puhtaanvalkoinen kolli, jolla on siniset silmät
- KUUSENKÄPY** – kilpikonnakuviainen kolli
- NOKKONEN** – harmaa kolli

PITKÄN VARJON LEIRI

- Päällikkö **PITKÄ VARJO** – musta, paksuturkkinen naaras, jolla on vihreät silmät
- HARMAA SIIPI** – sileäkarvainen tummanharmaa kolli, jolla on kullanväriset silmät
- ROSOINEN HUIPPU** – pieni harmaa raidallinen kolli, jolla on siniset silmät
- KIRJAVA KARVA** – siro kilpikonnakuviainen naaras, jolla on kullanväriset silmät
- LAONNUT KUKKA** – ruskea raidallinen naaras, jolla on siniset silmät

SÄRKYNYT JÄÄ – harmaavalkoinen kolli, jolla on vihreät silmät

PILVEN TÄPLÄ – pitkäkarvainen musta kolli, jolla on valkoiset korvat, valkoinen rinta ja kaksi valkoista kypälää

NAAKAN HUUTO – nuori musta kolli, jolla on siniset silmät

HAUKAN KIITO – oranssi raidallinen naaras

Pennut SALAMAN HÄNTÄ – musta kolli

TERHON TURKKI – kastanjanruskea naaras

MYRSKY – oranssi kolli, jolla on meripihkanväriset silmät ja isot valkoiset tassut

KULKUKISSAT

TUULI – jäntevä ruskea naaras, jolla on keltaiset silmät

PIIKKIHERNE – laiha harmaa raidallinen kolli

ORA – kapinen naaras, jolla on epätasainen turkki

KASTE – naaras, jolla on lyhyt ja tuuhea harmaa turkki ja kirkkaan siniset silmät

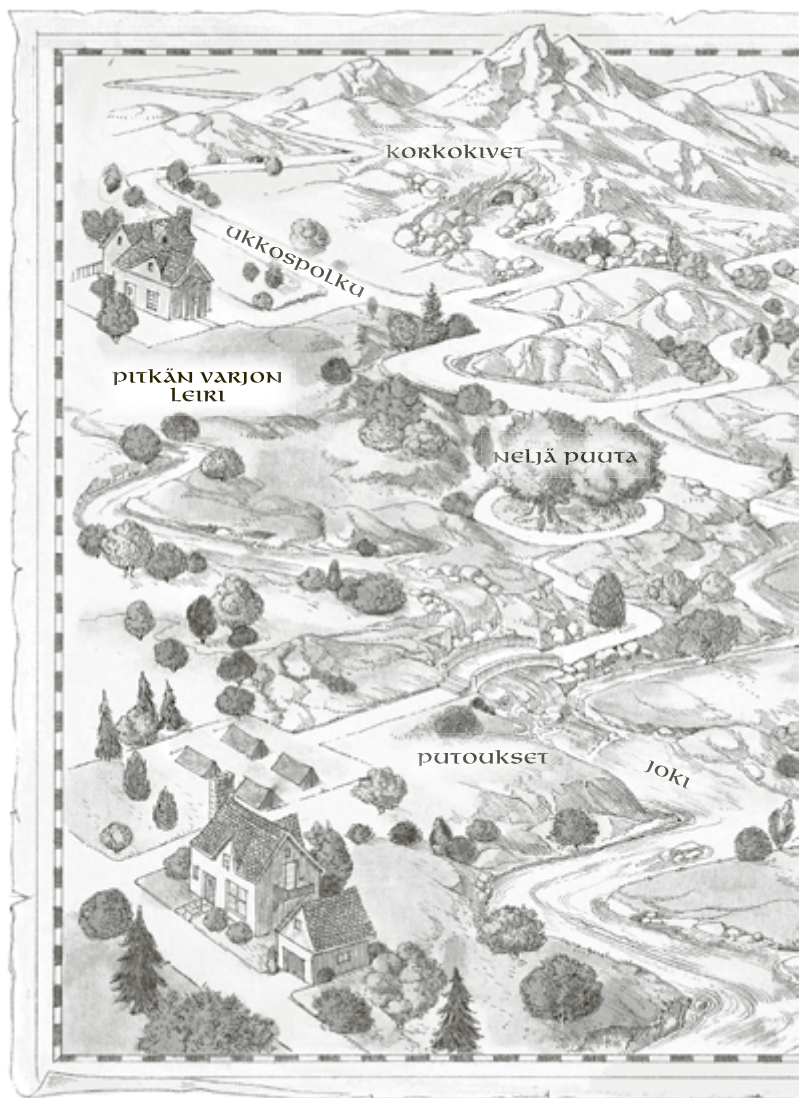
JOEN VÄRE – hopeanvärinen pitkäkarvainen kolli

USVA – harmaavalkoinen naaras

KOTIKISUT

PÖRRI – pulska kilpikonnakuviainen naaras, jolla on keltaiset silmät

KILPIKONNAN HÄNTÄ – kilpikonnakuviainen naaras, jolla on vihreät silmät

korkokivet

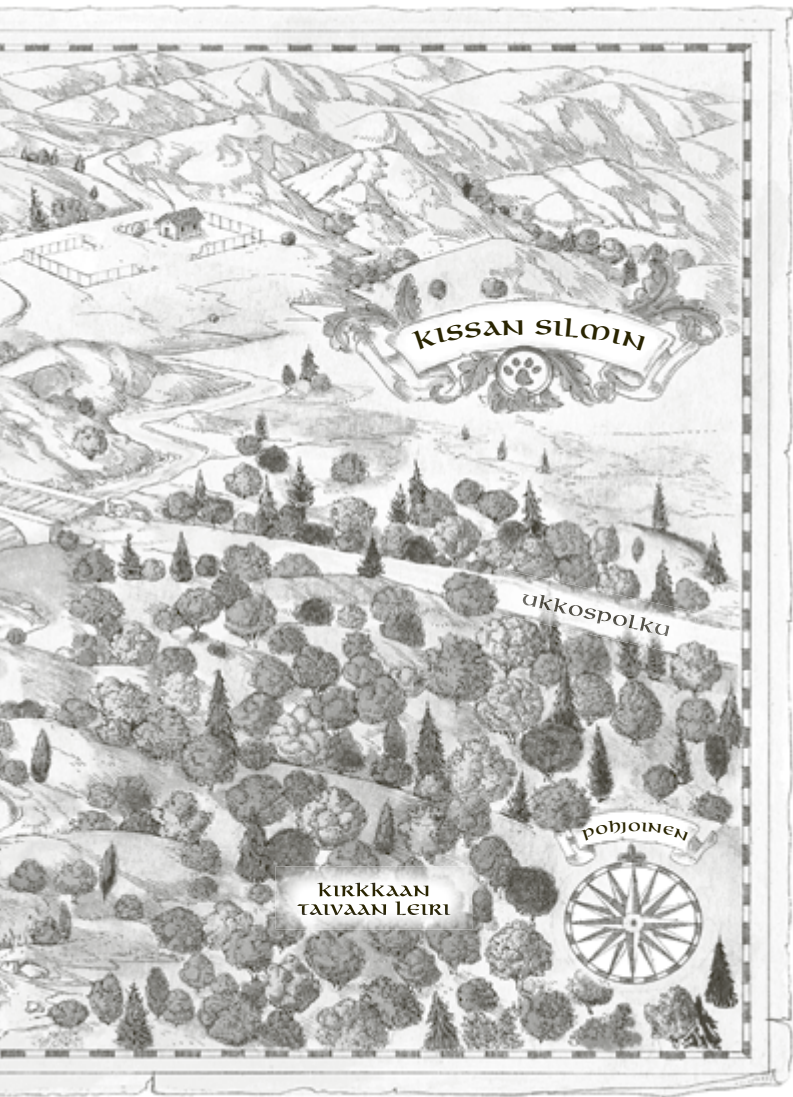
ukkospolku

pitkän varjon
leiri

neljä puuta

putoukset

joki

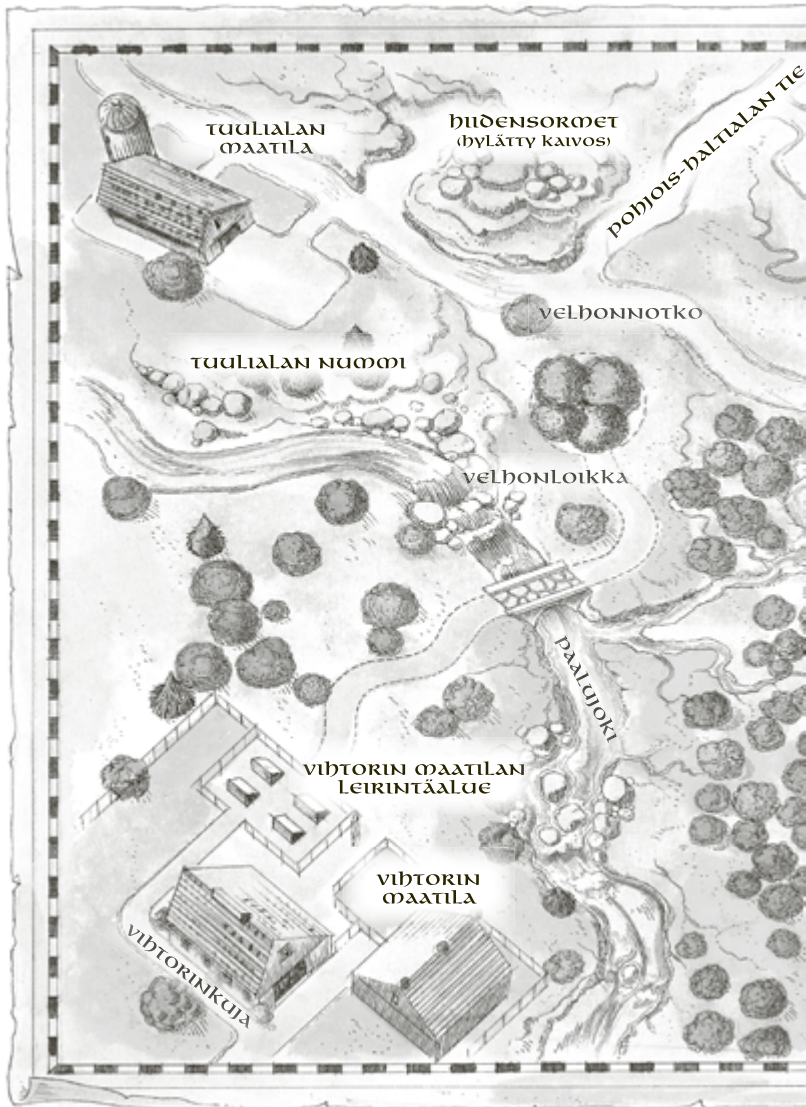

KISSAN SILMIN

ukkospolku

pohjoinen

KIRKKAAN
TAIVAAN LEIRI

TUULIALAN
MAATIILA

HIDENSORMET
(hylätty kaivos)

POHJOIS-HALTIALAN TIE

VELHONNOTKO

TUULIALAN NUMMI

VELHONLOIKKA

PAALUJOKI

VIHTORIN MAATILAN
LEIRINTÄALUE

VIHTORIN
MAATIILA

VIHTORINKUJA

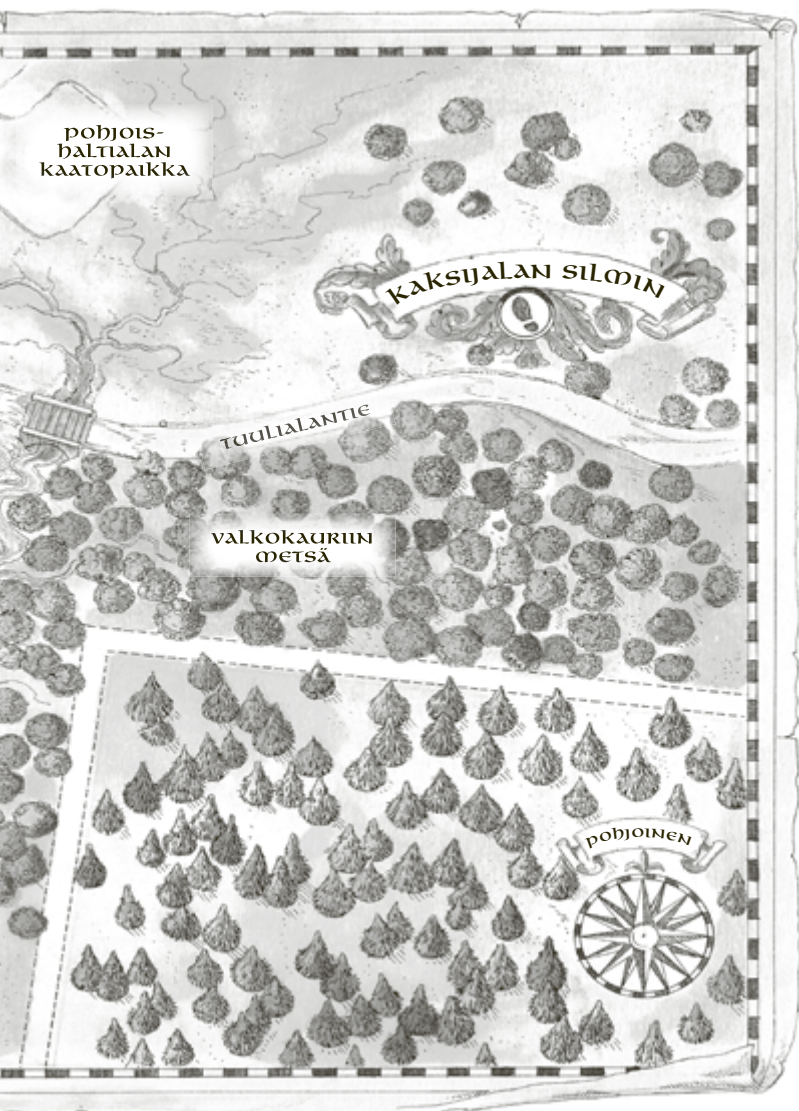
pohjois-
háltialan
kaatopaikka

Kaksijalan silmin

Tuulialantie

valkokaarun
metsä

pohjoinen

ESINÄYTÖS

NUMMEN YLLÄ OLI aivan pimeää lukuun ottamatta kaukaisten tähtien kimmellystä ja kuun kelmeää valoa. Myrsky liikahti istuallaan, sulki silmänsä kapeiksi raoiksi ja katseli taivaanrannan tuntumassa kumottavaa hopeakiekkoa. Hänen turkkinsa läpi väreilevä yötuuli oli viileä ja virkistävä. Nuori kissa aloitti nautinnollisen venytyksen mutta jäähmettyi sitten kun tunki lempeän pörrötyksen lisäksi jotain muutakin. Hänen päätään siveli jokin lämmin ja karhea.

Myrsky käänsi päätään ja näki emonsa Ukkosen, joka nuoli hänen korviaan niin kuin oli tehnyt silloin, kun hän oli ollut pikkuinen pentu. Silloin emo oli tuudittanut hänet uneen vasten pehmeää vatsakarvaansa. Myrsky veti ihmeissään henkeä. *Emo!* Siitä oli niin kauan, kun hän oli viimeksi tuntenut emon turkin kosketuksen.

Ukkonen lopetti. Hänen ja Myrskyn katseet kohtasivat, ja Myrskystä tuntui kuin hän olisi vajonnut emon silmien vihreisiin syvyyksiin. Emo kurkotti kypälällään ja veti hänet lähemmäs, ja hän tunki emon sydämen lohduttavan sykkeen.

Myrskyn päätä pyörrytti tämän kohtaamisen outous, vaikka samaan aikaan hän tajusikin, miten tutulta se tuntui. Valvemaailmassa hän ei ollut koskaan pystynyt muistamaan emoaan, mutta nyt hän tunnisti tämän turkin joka täplän.

Jopa emon hengityksen vieno tuoksu oli hänelle tuttu ja herätti muistoja pimeästä, kaikuvasta kaksijalanpesästä jossa hän oli syntynyt.

Ukkosen näkeminen jälleen muistutti Myrskyä siitä naaraasta joka oli huolehtinut hänestä sen jälkeen, kun Harmaa Siipi oli tuonut hänet nummelle. *Haukan Kiito on kiltti minulle*. Naaras oli aina ollut häntä kohtaan lempeä. Silti oman emon rakkauden ja lohdun tuntu oli paljon voimakkaampi.

Myrskyn kurkusta kohosi kehräys. »Kerro minulle taas se tarina», hän pyysi, vaikkei ollut varma mitä tarinaa tarkoitti, tai miksi halusi niin kovasti kuulla sen.

Ukkonen asettui mukavammin hänen ympärilleen, yksi käpälä suojelevasti hänen lapojensa ympäri. Naaras epäröi hetken katsellen Myrskyn ohi kuin olisi voinut nähdä jonnekin mittaamattoman kauas.

»Tapasin isäsi alkuaan metsässä», hän sanoi hiljaa, ja sanat kalskahtivat Myrskyn mielessä tutuilta. »Siinä suojaisassa notkossa jossa hän asui. Hän oli loikoilemassa jonkin vatukon edessä. Katseemme kohtasivat, ja sitten me... me vain tiesimme. Saatoin aistia rakkauden hänessä.»

Myrsky kihisi hämmennyksestä kuin hänen turkissaan olisi vilissyt muurahaisia. »Miksi nyt on niin erilaista?» hän kysyi. »Kirkas Taivas käännnytti minut pois – oma isäni! Mihin se kaikki rakkaus katosi?»

Hän tunsi Ukkosen liikahtavan vaivautuneesti. »On se olemassa edelleen», hän vastasi. »Se on vain... Kirkas Taivas ei tiedä mitä tekisi sillä. Sinä autat häntä keksimään.» Hän taivutti päätään ja alkoi sivellä Myrskyn kylkeä voimakkein, lohduttavin nuolaisuin. »Tiedän että teet sen.»

Myrsky rentoutui, mutta ennen kuin hän sai silmänsä kiinni, hän huomasi kaukaisuudessa äkillisen liikahduksen.

Hohtavan kuunkehrän editse asteli tumma kissanhahmo, pää ja häntä pystyssä. Vaikka kissa oli hyvin kaukana, Myrsky vaistomaisesti tiesi että se oli hänen isänsä.

Ukkonenkin oli selvästi nähnyt sen, koska Myrsky tunsi että emon sydän kiihdytti lyöntejään. Hänen omaa sydäntään särki kun hän tajusi, että emo rakasti Kirkasta Taivasta edelleen.

Hän pyrki nousemaan lähteäkseen isänsä perään, mutta Ukkonen tiukensi kypälänsä otetta ja veti hänet lähemmäs kylkeään. »Anna hänen olla», Ukkonen naukaisi hiljaa.

»Mutta sinähän sanoit —» Myrsky purnasi.

»Tämä ei ole oikea aika», hänen emonsa sanoi. »Tiedät sitten kun on.»

Ukkonen ryhtyi taas nuolemaan hänen korviaan, ja hiljalleen hän asettui aloilleen. »Mutta kun hän on isäni...» hän supatti surullisesti.

»Tiedän», Ukkonen rauhoitteli. Sitten hän leikkimielisyyden puuskassa taputti Myrskyä nenälle kynnet piilossa. »Sinussa on niin paljon häntä», hän kehräsi.

Myrskyn sydäntä särki yhä pahemmin, aivan kuin sitä olisivat puristaneet terävät kynnet. »Miksei Kirkas Taivas sitten tunnusta minua?» hän tivasi. »Miksen voi mennä hänen luoksansa?» Hänen äänensä kohosi vaikerrukseksi. »Kaikki tuntuu olevan niin väärin!»

Ukkosen silmät olivat hyvin murheelliset, kun hän katseli täysikuuta. Yötuuli yltyi, pörrötti hänen karvojaan, ja hän kähertyi tiukemmin Myrskyn ympärille suojaaksi kylmältä.

Myrsky ei enää nähnyt emon naamaa. Hän vain kuuli miten tämä ryhtyi taas puhumaan. »Sinä korjaat asiat», emo sanoi hiljaa, ja hänen äänensä soljui Myrskyn läpi kuin lämmin hunaja suonissa. »Kun sen aika tulee, tiedän että teet niin...»

LUKU 1

NUMMIRUOHON UUSI KASVUSTO huojui lämpimässä tuulessa, joka pörrötti Harmaan Siiven turkkia ja kertoi, että kylmä vuodenaika oli lähenemässä loppuaan. Vihreitä versoja työntyi maasta joka suunnalla, ja maisemaa täplittäviin piikkihernepensaisiin oli ilmestynyt kirkkaankeltaisia kukkia. Kaukaa kuuluva linnunlaulu lupasi yltäkylläisesti riistaa tulevina kuina.

Muutaman hännänmitan päässä Myrsky hihkui riemusta painiessaan Haukan Kiidon pentujen, Salaman Hännän ja Terhon Turkin kanssa. Harmaa Siipi katseli rakastavin silmin, miten he kieriskelivät pehmeällä nurmella ja läpsivät toisiaan tassut huiskien, kynnet piilossa. Hän oli pyytänyt Haukan Kiidolta lupaa viedä pennut ulos saalistusoppiin.

»Käyhän se», raidallinen naaras oli myöntynyt. »Mutta muistakin ettet päästä heitä liian kauas leiristä.» Nyt Harmaa Siipi oli hyvillään kun sai antaa pentujen leikkiä hetken ja nautti katsellessaan heidän huoletonta tohellustaan.

Pidemmällä nummella hän näki Pilven Täplän ja Kirjavan Karvan palaamassa joelta päin tuoreet yrttikimput suussaan. Laonnut Kukka ilmestyi piikkihernepöheiköstä retuuttaen mukanaan kania. Hän raahasi saaliin notkoon, missä Naakan

Huuto ja Särkynyt Jää olivat kaivamassa taas maata avatakseen uuden nukkumatunnelin. Haukan Kiito ja Pitkä Varjo istuskelivat lähekkäin ja sukivat itseään jutellessaan.

Tämä tuntuu nyt kodilta, Harmaa Siipi ajatteli muistelen pitkää taivalta pois vuorilta ja heidän vastoinkäymisiään nummelle asettumisessa. Oli ollut vaikeaa hyväksyä Kivistänäkijän näky siitä, että auringon polkua seuraamalla löytyisi uusi, parempi koti. Taival oli ollut täynnä vaaroja, ja kaikesta huolimatta he olivat selvinneet. *Elämä on täällä hyvää.*

»Salaman Häntä, ole sinä jänis.» Myrskyn ääni palautti Harmaan Siiven huomion pentuihin. »Minä näytän sinulle miten sellainen napataan.»

»Selvä.» Salaman Häntä rupesi hyppelemään sivulta toiselle matkien jäniksen epäsäännöllistä liikehdintää.

Myrsky vilkaisi Terhon Turkkiin ja naukaisi: »Katso tätä!» Hän painautui maahan ja hiipi kohti Salaman Häntää, joka vilkuili taakseen nähdäkseen, saavuttiko vanhempi pentu häntä.

Myrsky keinutteli takapäätään ja ampaisi valtavaan loikkaan. Kun hän laskeutui Salaman Hännän niskaan, musta pentu kiljahti, kierähti selälleen ja kietaisi tassunsa hänen kaulansa ympäri niin että kollit kellahtivat maahan yhdeksi pelmuavaksi turkkimytyksi.

Me olimme Kirkkaan Täivaan kanssa joskus juuri tuollaisia, Harmaa Siipi ajatteli hiukan suruissaan. *Miten ihmeessä päädyimme riitelemään niin pahasti?*

»Sinä kuolit!» Myrsky ulvaisi. »Minä tapoin sinut!»

»Minä haluan tehdä tuon oikeasti!» Terhon Turkki ilmoitti hypellessään paikalle. »Minusta tulee paras saalistaja ikinä.»

»Se on hyvä», Harmaa Siipi naukaisi ja tassutti pentujen luo. »Mutta sitä ennen teillä on paljon opittavaa.»

»Minä osaan vaania niin kuin Myrsky.» Salaman Häntä painautui matalaksi ja kiemurteli eteenpäin tassut nurmea kuopien. »Näetkö?»

»Hienoa», Harmaa Siipi vastasi sanomatta mitään pennun hännästä, joka huiski ilmassa. »Mutta pitää osata muutakin kuin napata saalis. Täällä ulkona nummella saalis näkee teidät jo kaukaa, joten mitä teidän pitää tehdä?»

»Loikata sen kimppuun... näin!» Terhon Turkki rääkäisi, hyppäsi veljensä päälle ja heitti tämän kypäliltään.

Myrsky syöksyi mukaan. Pennut eivät ikinä saisi kiinni mitään, jos eivät pystyisi kiinnittämään asioihin huomiota, mutta Harmaa Siipi ei ryhtynyt moittimaan heitä. Tuntui hyvältä katsella iloisia, terveitä pentuja.

He ovat niin isoja ja vahvoja... kaksi kertaa poloisen Räpytävän Linnun kokoisia.

Suru vihlaasi häntä kun hän muisti sisarensa, joka oli kuollut vuorilla koska ruokaa ei ollut riittänyt kylmään vuodenaikaan. Hän tunsu äkillistä suojelunhaluista rakkautta Myrskyä ja muita kohtaan; hän oli päättänyt, että heistä kasvaisi voimakkaita, terveitä kissoja.

Kylmä vuodenaika ei ollut kovin ankara. Riistaa oli aina tarpeeksi. Harmaan Siiven oli edelleen vaikea tottua siihen, että lunta ei täällä tullut yhtä paksult kuin vuorilla eikä se pysynyt maassa yhtä kauan. Kuura suli paljon aiemmin aamuisin. Oli ollut vain harvoja päiviä, jolloin he eivät olleet pystyneet saalistamaan tai löytämään juomavettä, etenkin metsässä missä puut tarjosivat suojaa pahimmalta pakkaselta. Hän tukahdutti huokauksen. Edelleen hän toisinaan kaipasi kotiaan ja emoaan Hiljaista Sadetta, mutta helpompi elämä nummella merkitsi sitä, että pennut olivat selvinneet hengissä ja näkisivät pian lämpimän vuodenaajan paluun.

Myrsky ja Salaman Häntä jatkoivat painiaan ja ulvoivat niin kovaa, että säilyttivät kaiken riistan nummelta. Terhon Turkki erkani äkkiä joukosta ja kiljaisi: »Katsokaa minua!»

Hän pinkaisi notkoon ja katosi siihen tunneliin jonka suuta Harmaa Siipi oli aiemmin nähnyt Naakan Huudon ja Särkyneen Jään kaivavan. Hän lähti perään sydän jyskyttäen. Nummen alla oli kokonainen verkosto tunneleita, enimmäkseen kanien kaivamia pesäkoloja. Kissat olivat alkanee laajentaa niitä pesiksi, mutta kaikki paikat eivät vielä olleet turvallisia. Eikä Harmaalla Siivellä ollut onkaloissa koskaan luonteva olo. Niissä oli niin pimeää ja umpinaista, että hänestä tuntui vaikealta hengittää. *Sitä paitsi jos pentu menee liian syvälle tunneleihin, emme välttämättä saa häntä sieltä ulos.*

Harmaan Siiven helpotukseksi Terhon Turkki ilmestyi melkein heti taas näkyviin, kun hänen perässään tuleva kissa tuuppasi hänet ulos. Kissan astuessa esiin Harmaa Siipi näki sen olevan pennun isä, Naakan Huuto. Särkyneyt Jää pisti päänsä ulos heidän jälkeensä harmistunut ilme naamallaan.

»Pysy poissa täältä», Naakan Huuto torui Terhon Turkkia. »Tämä tunneli ei ole vielä turvallinen. Me Särkyneen Jään kanssa kaivamme sitä vielä.» Hän näpäytti tytärtään napakasti nenälle, kynnet sisällä. »Eikö sinulla pitäisi olla saalistusoppitunti Harmaan Siiven kanssa?»

»Niin onkin», Harmaa Siipi huusi alas. »Kiitos, Naakan Huuto.»

Musta kolli nyökkäsi vastaukseksi ja katosi sitten taas tunneliin Särkyneen Jään kanssa.

Terhon Turkki kääntyi pois päin häntä riipuksissa ja tarpoi mäkeä ylös kuopan reunalle.

»Vau!» Salaman Häntä huudahti, kun Terhon Turkki saapui toisten luo. »Tuo oli mahtavaa! Nyt me tiedetään miten voi saada tällin nenälle!»

Terhon Turkki mulkaisi häntä muttei vastannut.

»Sinun pitäisi varmaan näyttää se meille uudelleen», hänen veljensä kiusoitteli. »En ehkä ihan ymmärtänyt sitä täysin.»

»Ai et? No *näin* sinä saat tällin nenälle, senkin kirpunaivo!» Terhon Turkki sihahti ja huiskaisi käpälällä veljensä nenää.

Salaman Häntä hyppäsi taaksepäin. »Hei, tuo sattui!»

»Nyt riittää», Harmaa Siipi maukui ja meni pentuetooverusten väliin ennen kuin kehkeytyisi tappelu. »Meidänhän piti saalistaa, muistatteko?»

Hänen helpotukseksen pennut alkoivat asettua ja kiehnäsivät vähän aika kunnes löysivät mukavat istumapaikat. He katselivat Harmaaseen Siipeen silmät pyöreinä.

Harmaa Siipi vilkaisi, löytyisikö ympäriltä jotain minkä avulla nuoret pennut oppisivat helpommin. Hän huomasi liikettä erään piikkihernepensaalla: sieltä kurkisti kani, joka tuli näykkimään ruohoa.

»Katsokaa tuonne», hän sanoi pennuille hännällään osoittaen, »mutta älkää liikkuko. Näettekö tuon kanin? Minä aion napata sen.»

Pennut nyökyttivät silmät säihkyen ja hännänpäät malttamattomasti väristen.

»Ensin», Harmaa Siipi jatkoi, »aion antaa sen tulla vähän kauemmas pensaasta. Luultavasti sen pesäkolon suu on piilossa jossain tuon alla. Ja kun jahtaan sitä, pidän sitä tarkasti silmällä jotta arvaan, mihin se on oikeissa juosta.»

Hänen puhuessaan kani oli tullut edemmäs ulkosalle. Harmaa Siipi katseli tarkasti ja odotti juuri oikeaa hetkeä. Sitten hän ampaisi salamana sen perään nauttien siitä tunteesta kun lihakset venyivät ja tuuli virtasi turkin läpi.

Hän oli ehtinyt muutaman hännänmitan päähän ennen kuin kani hoksasi hänet. Se pakeni hätäntyneesti kiljaisten ja

valkoinen häntä pompahdellen. Harmaa Siipi piti katseensa siinä kiinni ja kiri katkaisemaan otuksen tien, kun se yritti päästä kääntymään takaisin kohti pensaan suoja.

Kanin käpälät lipsuivat, kun se kaartoi taas pois päin. Mutta Harmaa Siipi sai sen kiinni muutamalla harppauksella, iski sen käpälillään eturuumiista maahan ja surmasi sen sitten puremalla sitä kurkkuun. Hänet valtasi tyytyväisyys.

Hän nosti vielä lämpimän saaliinsa ja hölkytti ihailevasti katselevien pentujen luo.

»Hienosti napattu, Harmaa Siipi!» Myrsky huudahti.

»Minä haluan tehdä noin», Terhon Turkki maukui.

»Sinä saatkin, pian», Harmaa Siipi lupasi ja työnsi kanin läheisen piikkihernepensaan oksien alle. *Palaan hakemaan sen kun olemme valmiit.* »Itse asiassa voisitte kokeilla nyt. Kuka löytäisi jotain riistaa?»

Pennut ponkaisivat käpälilleen, tähyilivät ympärilleen ja nuuhkivat vimmatusti ilmaa. »Minä haistan vain kanin», Salaman Häntä nurisi.

»Siirrytään sitten», Harmaa Siipi maukui ja vei heidät muutaman hännänmitan päähän notkosta. »Myrsky, näetkö mitään?»

Harmaa Siipi oli jo havainnut hiiren, joka nakersi siemeniä pienessä heinikossa. Kun se puikkelehti heinänkorsien välitse, niiden latvat alkoivat heilua ja Myrsky huomasi liikkeen.

»Tuolla!» hän kuiskasi kääntäen korviaan kohti hiirtä.

»No niin, anna mennä», Harmaa Siipi kehotti.

Myrsky painautui oitis matalaksi ja lähti hiipimään eteenpäin.

Harmaa Siipi pudisteli päätään ja piti äänensä edelleen hiljaisena, jotta hiiri ei huomaisi. »Ei. Minähän sanoin jo, että tuo tapa voi toimia metsässä, missä on paljon piilopaikkoja ja

puiden äänet peittävät lähestymisen äänen. Täällä se ei kuitenkaan käy, koska saalis näkee sinut jo kaukaa. Sinun on luotettava nopeuteen.»

»Ai... selvä.» Myrsky nousi taas pystyyn hännänpää turhautuneesti nykien ja säntäsi sitten nummen poikki kohti sitä mätästä jossa hiiri piilotteli.

»Nopeammin!» Terhon Turkki rääkyi.

»Typerä karvapallo!» Salaman Häntä läimäytti häntänsä sisarensa suun eteen. »Katso nyt, minkä teit!»

Terhon Turkin äänen kuullessaan hiiri jähmettyi ja tajusi vaaran olevan lähellä. Sitten se pinkaisi ulos heinikosta ja vipsi kohti muutaman hännänmitan päässä olevaa kivikkoa. Myrsky yritti kiriä vielä hurjemmin, mutta jotenkin hän onnistui sotkeutumaan omiin kpäliinsä, menetti tasapainonsa ja mätkähti maahan. Hiiri pujahti kahden kiven väliin ja katosi.

Myrsky kömpi pystyyn, ravisti turkkiaan ja laahusti toisten luo pää painuksissa. »Anteeksi», hän mumisi.

»Ei se mitään», Harmaa Siipi vastasi laskien hännänpäänsä Myrskyn lavalle. »Ensi kerralla paremmin.»

Vilkaistessaan Myrskyn valtavia valkoisia kpäliä hän tajusi, miksi pentu oli niin kömpelö. Hänestä oli selvästikin kasvamassa iso, voimakas kissa, mutta hän oli nyt hontelossa ikävaiheessa eikä täysin hallinnut liikkeitään. *Hänen aikansa tulee vielä*, Harmaa Siipi ajatteli. *Hänen täytyy vain odottaa kärsivällisesti.*

»Minä haluan kokeilla nyt», Terhon Turkki maukui. »Jos sinä et säilytellyt kaikkea riistaa tiehensä.»

»Mitä?» Myrskyn silmät levisivät narkästyneesti. »Jos sinä et olisi —»

Harmaa Siipi nosti käpälänsä keskeyttääkseen kinastelun. »Me etsimme lisää riistaa», hän aloitti. »Kyllä jotakin täytyy olla.»

»Tuolla!» Salaman Häntä osoitti hännällään.

Harmaa Siipi kääntyi ja näki pienen lintuparven nokkimassa ruohoa lähellä sitä kivikkoa, johon hiiri oli kadonnut. Hän nyökkäsi. »Lähde perään.»

Salaman Häntä pudottautui heti samanlaiseen kyyryyn kuin Myrsky, aivan kuin Harmaan Siiven ohjeet olisivat menneet häneltä täysin ohi korvien.

»Juokse, senkin kirpunaivo!» Terhon Turkki kiljaisi veljelleen. Hän säntäsi matkaan ja kiiti ruohikolla häntä perässä hulmuten.

Harmaa Siipi ihaili hänen nopeuttaan, mutta juostessaan naaras päästeli innostuneita vinkaisuja. Muutama lintu oli lentänyt pois jo ensimmäisen vinkaisun kuullessaan, ja muu parvi kohosi ilmaan kauan ennen kuin Terhon Turkki ehti edes lähelle.

Salaman Häntä, joka oli seurannut perässä heti tajutuaan että oli virhe yrittää vaania, pysähtyi ja kääntyi takaisin tympääntyneen näköisenä. »Kuka nyt on kirpunaivo?» hän kysyi.

Harmaa Siipi pudisti päätään ja yritti olla näyttämättä, miten häntä huvitti. »Teillä kaikilla on vielä paljon opittavaa», hän sanoi hiljaa.

Kun hän odotti kahta pentua takaisin, hänen huomionsa kääntyi Myrskyyn, joka ponnisti valtavaan loikkaan. Harmaa Siipi näki että yksi linnuista oli laskeutunut vähän matkan päähän. Myrskyn etukäpälät ojentuivat ja iskivät linnun mahaan kun se yritti turhaan pyrähtää pakoon.

»'Minä näytän hänelle!' Myrsky ajatteli.
'Minä näytän kaikille kissoille.'»

Vuoriston kissat ovat taivaltaneet uudelle reviirille yltäkyläisen elämän toivossa. Ruokaa kyllä riittääkin, mutta kissojen välit ovat alkaneet kiristyä – ja tiiviisti yhtä pitänyt joukko on jakautunut kahdeksi. Nuori kolli nimeltä Myrsky on jäänyt isänsä hylkäämäksi ja päätenyt eri leiriin. Kun hän metsäpalon uhatessa näyttää kyntensä, isä pyytääkin häntä takaisin luokseen. Myrsky on vaikean valinnan edessä: kumpi on tärkeämpää, verisukulaisuus vai ajan mittaan kehittynyt toveruus?

Klaanien synty -saaga kertoo siitä, miten soturikissojen klaanit saivat alkunsa. *Myrskyn aika* on saagan toinen osa.

www.wsoy.fi

T84.2

ISBN 978-951-0-49661-9

Kannen kuva: Owen Richardson